

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Túri Aranka ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kókay Zsuzsanna ügyvéd által képviselt I. rendű és II. rendű alperes ellen végkielégítés megfizetése iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 20.M.522/2005. szám alatt megindított és a Fővárosi Bíróság 61.Mf.631.938/2006/3. számú részítéletével elbírált perében a jogerős részítélet ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2007. október 10. napján tartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Bíróság 61.Mf.631.938/2006/3. számú részítéletének azt a rendelkezését, amellyel az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítását helybenhagyta és a felperest másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte, hatályában fenntartja. Egyebekben a jogerős ítéletet nem érinti.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak
- felhívásra - 1.221.700 (egymillió-kettőszázhuszonegyezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárás illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összegű végkielégítés és kamatai megfizetését kérte.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság a 20.M.522/2005/19. számú ítéletével a II. rendű alperessel szemben a pert megszüntette, az I. rendű alperessel szemben a felperes keresetét elutasította.

Az ítéleti tényállás szerint a felperes 1970-ben létesített munkaviszonyt a II. rendű alperessel. 1996. november 1-jével az informatikai tevékenysége ellátására egyszemélyes kft-t hozott

létre, melynek ügyvezető igazgatója lett a felperes, a II. rendű alperesnél fennálló munkaviszonyának megtartása mellett, fizetés nélküli szabadság igénybevételével.

A felperes az I. rendű alperessel határozott idejű munkaviszonyt létesített, legutóbb 2003. március 31-jétől 2007. május 31-éig szóló időre kötöttek a felek munkaszerződést. E munkaszerződés 4. pontja a felperes munkaviszonyát 1970. szeptember 18-ától - a II. rendű alperesnél töltött munkaviszony beszámításával - folyamatosnak ismerte el. Ugyanezen a napon 2003. március 31. napján a felperes közös megegyezéssel megszüntette a II. rendű alperesnél fennálló munkaviszonyát, amelyben tudomásul vette, hogy munkaviszonyának közös megegyezéssel történő megszüntetésére tekintettel sem felmondási idő, sem végkielégítés nem illeti meg.

Az I. rendű alperes a 2004. december 28. napján kelt intézkedésével az Mt. 88. § (2) bekezdése alapján megszüntette a felperes munkaviszonyát 2005. január hó 3. napjával, 12 havi átlagkereset megfizetése mellett.

A felperes keresetében a 12 havi átlagkeresetnek megfelelő összegű végkielégítés megfizetését arra hivatkozva kérte, hogy I. rendű alperes a munkaviszonyának időtartamát a II. rendű alperesnél töltött idő beszámításával folyamatosnak ismerte el, és erre figyelemmel mondott le az őt megillető végkielégítésről az Rt.-nél, mert arra számított, hogy a végkielégítést majd a Kft.-nél fennálló jogviszonyában fogják a számára megfizetni, tekintettel a jogviszony folyamatos voltára.

A munkaügyi bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak, mivel a felek között 2003. április 1. napjával létrejött munkaszerződés VI.2. és 3. pontja alapján a felperes számára biztosított 12 havi végkielégítésre jogosultság feltétele volt, hogy a munkaviszony a határozott időtartam lejártával, vagy közös megegyezéssel szűnjön meg. A munkáltató az Mt. 88. § (2) bekezdése alapján szüntette meg a felperes munkaviszonyát, és a perben nem nyert bizonyítást, hogy az alperes rosszhiszeműen járt el.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Bíróság a 61.Mf.631.938/2006/3. számú részítéletével az I. rendű alperes vonatkozásában a munkaügyi bíróság ítéletét helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által megítélt perköltséget az I. rendű alperesnek köteles megfizetni, akinek javára másodfokú perköltség megfizetésére is kötelezte a felperest. A II. rendű alperessel szemben további eljárás lefolytatása céljából az iratokat az első fokon eljáró bíróságnak azért küldte vissza, mert észlelte, hogy a II. rendű alperessel a permegszüntetést nem közölték.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont jogi következtetése is, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel helybenhagyta. A fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban kiemelte, hogy a felek által kötött munkaszerződés egyértelműen meghatározta, mikor illeti meg végkielégítés a felperest.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet megváltoztatását és a keresetének helyt adó - az I. rendű alperest 20.362.164 forint végkielégítés és kamatai megfizetésére kötelező - határozat hozatalát kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet figyelmen kívül hagyta a Ptk. 207. §-ában foglaltakat, amely szerint a szerződési nyilatkozatot akként kell értelmezni, ahogy a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. Az I. rendű alperes a korábbi jogviszonyát folytonosnak ismerte el, ezért nem lehet ettől eltekinteni. Azzal, hogy egyoldalú intézkedéssel indokolás nélkül megszüntette a munkaviszonyát, megakadályozta a szerződéses feltétel teljesítésének lehetőségét, ezért annak hiányára nem hivatkozhat. A választási lehetőségtől elzárta, ezért az I. rendű alperes rosszhiszeműségére hivatkozással is megilletné a szerződésben kikötött végkielégítés. Az Mt. 13. §-a a munkavállaló javára történő eltérést lehetővé tette, és esetében ez történt a korábbi jogviszonyra figyelemmel.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A jogerős ítélet a munkaszerződés helyes értelmezése alapján jogszabálysértés nélkül hagyta helyben a felperes végkielégítés iránti keresetének elutasítását.

A munkaszerződést kötő felek az Mt. 13. § (3) bekezdése alapján a felperesre kedvezőbb feltételként állapították meg a 12 havi végkielégítésre való jogosultságot arra az esetre, ha határozott idejű munkaviszonya a határozott idő lejártával, illetve közös megegyezéssel szűnik meg, amelyekhez a törvény alapján ilyen járandóság nem kapcsolódik. Minthogy a jogosultság feltételeként szabott munkaviszony megszüntetési jogcímei szerint a munkaviszony megszűnése/megszüntetése nem következett be, felperesnek a végkielégítésre való jogosultsága nem nyílt meg.

A munkaszerződésnek a jogfolytonosságra - azaz a II. rendű alperesnél eltöltött munkaviszonynak az I. rendű alperesnél eltöltött munkaviszonyként való elismerésére - vonatkozó rendelkezése azt

biztosította, hogy felperes mindazon járandóságainál, amelyet a munkaviszony időtartama alapulvételével kell megállapítani, figyelembe kellett venni az előbbi időt is. Ez egyébként a munkaszerződés szerinti végkielégítést nem érintette, mivel azt a felek konkrétan 12 havi átlagkeresetben határozták meg.

A határozott idejű munkaviszonynak Mt. 88. § (2) bekezdése alapján történő megszüntetése esetén a munkavállalót legfeljebb egy évi átlagkeresete megilleti. A végkielégítésre vonatkozó megállapodás értelmezésénél a felek feltehető akaratával kapcsolatban ez a körülmény sem hagyható figyelmen kívül.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletnek az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítását helybenhagyó és a felperest másodfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezését hatályában fenntartotta, egyebekben a jogerős ítéletet nem érintette.

Az alperesnek felülvizsgálati eljárási költsége nem merült fel.

Tekintettel arra, hogy a per tárgya a minimálbér húszszorosát meghaladó végkielégítés megfizetése volt, felperes az illetékeljegyzési jog (Itv. 62. § (1) bekezdés a) pont) folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket pervesztessége miatt köteles megfizetni (Itv. 64. §, 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §)(2) bekezdés).

Budapest, 2007. október 10.

Dr. Fekete Zsuzsanna s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Istvánné s.k. előadó bíró, Dr. Földényi Gyuláné s.k. bíró